

Tilkinin Gizli Defteri

Çınar BİBER

Tilkinin Gizli Defteri

Çınar BİBER

Ormanın kenarındaki oyuk bir meşe ağacında, krem rengi göğüslü ve parlak kehribar gözlü küçük kıızıl bir tilki olan Fenn yaşırdı. Göğsünde kahverengi deri bir çanta taşır, bir kulağının arkasına kısa bir kurşun kalem sıkıştırırdı. Her sabah orman yollarında yürür, izler ve yazardı. Fenn gizli bir defter taşırdı ve içine ne yazdığını kimse bilmezdi.

Defter küçük ve avuç içi kadardı; kapağı yosun yeşiliydi ve ön yüzünde altın rengi bir mantar amblemi vardı. Krem rengi sayfalarının kenarları yaprak gibiydi ve sırtından ince bir sarmaşık ayraç sarkardı. Fenn onu açtığında, soluk parıltılı yazılar kâğıdın üzerinde suyun üstündeki güneş ışığı gibi kayardı. Bir ipucu yakın olduğunda defter hafifçe parıldardı.

Fenn gördüğü her şeyi yazardı. Islak bir taşın üzerinden geçen bir salyangozu, bir tohumu yuvarlayan bir böceği ve bir dikene takılmış üç mavi tüyü çizirdi. Köşeye hava durumunu, altına da günün saatini yazardı. Kulağının arkasındaki küçük kaleme hafifçe vurarak, "İyi bir defter, meşgul bir tilkinin unuttuğunu hatırlar," derdi.

Yaşlı huş ağacının yakınında Fenn'in en sevdiği mantar yeri büyüdü; her sabah ziyaret ettiği, tombul kahverengi şapkalardan oluşan bir halka. Onları sayar, çizer ve hikâyelerini gizli defterine yazardı. Mantarlar onun sessiz komşularıydı ve onları takip etmekten gurur duyardı. Bu sabah on iki tane saydı.

Ertesi sabah Fenn huş ağacına koştı ve durdu. Mantar halkası boştu. Tek bir şapka bile kalmamıştı. Sadece yumuşak toprakta, bulundukları yeri işaretleyen küçük yuvarlak delikler vardı. Fenn'in kulakları öne doğru dikildi ve beyaz uçlu uzun kuyruğu hareketsiz kaldı. "Öylece yürüyüp gidemezler," diye fısıldadı.

Fenn defterini açtı ve sayfalar hafif yeşil bir parıltı verdi. Burada bir şey olmuştu ve defter bunu biliyordu. Diz çöktü ve deliklere basmamaya dikkat ederek toprağı inceledi. "Tahmin yok," diye mırıldandı. "Sadece ipuçları." Sayfayı çevirdi, kalemni yaladı ve yazmaya başladı.

Eğretili otlarından bir hisırtı geldi ve kırmızı meşe palamudu şapkalı minik bir tarla faresi olan Pip ortaya çıktı. Kocaman kulakları seğirdi ve koşarken ot kemerindeki küçük kese zıpladı. "Fenn! Burada bir sincabın kazdığını gördüm! Mantarlarını o çalmış olmalı!" diye ciyaktı Pip, patilerinden birinden diğerine zıplayarak.

Fenn yavaşça başını salladı ve koyu rengi burnuyla toprağı işaret etti. "Önce bak, Pip. Sincaplar tırmıklı, dağınık çukurlar bırakır. Bu delikler küçük ve düzenli, sıra hâlinde noktalar gibi." Pip daha yakına eğildi, kocaman koyu gözleri büyüdü. Fenn'in defterindeki yumuşak beyaz iplikler, bu dikkatli düşünceden memnun kalmış gibi biraz daha parladı.

Birlikte daha fazla ipucu aradılar. Pip nemli toprağa basılmış minik izler buldu; küçük ve nokta nokta, hiç de pati şeklinde değillerdi. Fenn onları hızlı kalem darbeleriyle deftere çizdi. Sonra düşmüş bir yaprağın hemen altında tuhaf bir şey fark etti: toprağın içinde minik kökler gibi uzanan yumuşak beyaz iplikler. "Bunlar ne?" diye fısıldadı Pip.

"Onları takip edelim," dedi Fenn. Beyaz iplikler boş yerden uzağa, yosunların altından ve taşların etrafından, karanlıkta çizilmiş gizli bir yol gibi uzanıyordu. Tilki ve fare burunları yerde, arkalarından süzüldüler. Fenn'in çantasındaki defter yanına yaslanınca ısındı ve parıltısı yolu aydınlattı.

İplikler yaşlı huş ağacının köklerinin altındaki küçük bir gevşek toprak yığınının altına götürdü; orada küçük, karanlık bir açıklık bekliyordu. Fenn kalemini çıkardı ve yazdı: İPLİKLER İÇERİ GİDİYOR, DIŞARI DEĞİL. Pip yutkundu ama Fenn nazikçe gülümsedi. "Küçük adımlar, küçük adımlar." Aşağıya indi ve Pip uzun kuyruğuyla arkasından telaşla indi.

Açıklığın ötesinde toprak, yuvarlak ve gizli bir odaya açıldı; sıcak, toprak kokulu ve yağmur suyu kokuyordu. Her yanlarında her yöne mantarlar büyüyordu; tumbul kahverengi şapkalar ve soluk saplar, beyaz mantar iplikleri de duvarları parlayan dantel gibi sarmıştı. "Bir bahçe," diye fısıldadı Fenn. "Tam patilerimizin altında bir mantar bahçesi."

Pip meşe palamudu şapkasının üzerinde döndü ve Fenn onu durduramadan bir mantar sapını tuttu. Köklerden ufalanan bir toprak parçası yuvarlandı. "Olamaz!" diye bağırdı Pip. "Kırdım mı?" Fenn yanına diz çöktü ve dikkatle baktı, beyaz iplikleri dikkatli bir patiye izledi. "Kırılmadı," dedi yumuşakça. "Sadece rahatsız edildi. Yeniden büyür. Mantarlar büyümek için yaratılmıştır."

Yeryüzüne döndüklerinde, yosunlu kütüğünde örgü ören, gri uçlu dikenlerinin etrafında lavanta rengi şalı sıcacık duran kirpi Büyükanne Kök'ü buldular. Fenn ona her şeyi anlattı ve o, küçük yuvarlak gözlüklerinin üzerinden deftere baktı. "Tahmin etmedin," dedi ve buruşuk yüzü bir gülümsemeye kırıştı. "İzledin, yazdın ve kontrol ettin. Gizemler işte böyle bilgiye dönüşür."

O akşam Fenn, tepesinde altın rengi mantar ambleminin hafifçe parladığı yeni bir sayfa yazdı. Gizli bahçeyi ve onu besleyen iplikleri çizdi ve Pip minik fare harfleriyle adını imzaladı. "Mantarların çalındığını sanmıştık," dedi Pip, "ama sadece yeni bir yerde büyüyorlarmış." Fenn başını salladı. "Dikkatli ipuçları bizi yanlış tahminlerden korur."

Mantarlar huş ağacı halkasına geri dönmedi ve Fenn bunu dert etmedi. Bazı şeyler gizlice büyür, diye yazdı; iyi izlemek, hızlı tahmin etmekten daha iyidir. Pip ona meşe palamudu keki kırıntıları getirdi ve Büyükanne Kök ikisine de sıcacık yosun battaniyeler ördü. Her sabah gizli bahçeyi ziyaret ettiler ve şapkaları birlikte, sessizce ve dikkatle saydılar.